
Pelc Tyrolka

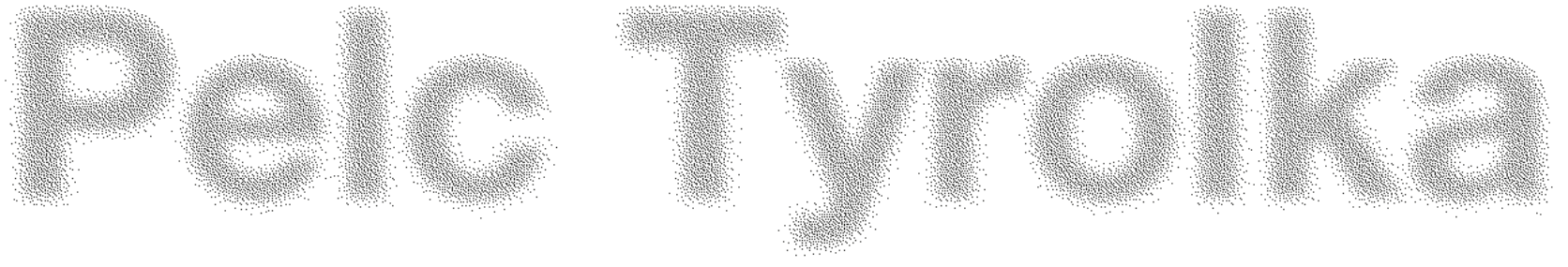
Pelc Tyrolka

I Something distressing

Anxiety and distress. These were the initial feelings I experienced when I first walked in the vicinity of the 17. listopadu [17th November] university residence halls. A world opened up to me on one square kilometre, the likes of which I had only studied in films by Andrei Tarkovsky or Lars von Trier, photographs by Ivan Pinkava, or installations by Kintera. The world of the unexplored. An attractive confrontation with the fear of the unknown. From the beginning, the environment of Prager's residence halls forced me to understand the concept of distress from a psychological perspective. According to Freud and Jentsch, there isn't a sufficiently convincing hypothesis that would explain why certain situations seem distressing to us. For me, the intangibility of the environment instantly became the definition ex negativo. Love ends where violence begins. Where do curiosity and beauty fit into these definitions? The disturbing strangeness which I was confronted with in this environment forced me to return to the residence halls for two years. It was as if I wanted to "conventionalise" them for myself and constantly overcome the childhood fear of loneliness, silence and darkness, which had never quite disappeared. From the beginning I, however, knew that I had found a place which would play a key role in my life. A place of fears and frustrations. A place of obsessions. A world I had not yet explored, where the controlled environment of Prager's civilisation clashes with unyielding nature.

II Imagination

When you live with an environment for some time, the distressing feelings subside. The place becomes "your" place, a place of learning. The end of one chapter and the herald of a new future. The neighbouring forest which separates the university halls from the Pelc-Tyrolka bus stop plays an integral part in this. The environment of the unknown becomes the environment of

Cosi tísnivého

Úzkost a tísnivost. První pocity, se kterými jsem se setkal, když jsem poprvé procházel v okolí vysokoškolských kolejí 17. listopadu. Na jednom kilometru čtverečním se mi otevřel svět, který jsem do té doby studoval pouze v kinematografii Andreje Tarkovského nebo Larse von Triera, ve fotografiích Ivana Pinkavy nebo v Kinterových instalacích. Svět neobjeveného. Přitažlivá konfrontace se strachem z neznámého. Prostředí Pragerových kolejí mě od začátku nutilo poznat koncept tísnivosti z psychologického hlediska. Podle Freuda a Jentsche neexistuje dostatečně přesvědčivá hypotéza, která by vysvětlovala, proč se nám některé situace jeví jako tísnivé. Neuchopitelnost prostředí se pro mě rázem stala definicí ex negativo. Kde začíná násilí, tam končí láska. Kam v těchto definicích zařadit zvědavost a krásu? Zneklidňující podivnost, se kterou jsem byl v tomto prostředí konfrontován, mě nutila vracet se do prostředí kolejí po dobu dvou let. Jako bych je chtěl pro sebe „zkonvenčnit" a neustále překonávat nikdy zcela nevymizelý dětský strach z osamělosti, ticha a temnoty. Už od začátku jsem ale věděl, že jsem si objevil místo, které se stane pro můj život zásadním. Místo strachů a frustrací. Místo obsesí. Mnou neprobádaný svět, kde se smluvené prostředí Pragerovy civilizace střetává s nepoddajnou přírodou.

Imaginace

Když žijete s prostředím nějakou dobu, tísnivé pocity odezní. Místo se stane „vaším" místem, místem poznání. Konec jedné kapitoly a předzvěst nové budoucnosti. Svoji neoddělitelnou úlohu v tom hraje přilehlý les, který odděluje vysokoškolské koleje od autobusové zastávky Pelc-Tyrolka. Z prostředí neznáma se stává prostředí snění a imaginace. Pomyslný únik

dreams and imagination. An imaginary escape from reality. The ordinariness of the world didn't satisfy me, and here I instantly discovered a new refuge from it. The unsullied nature in the middle of urbanisation possessed mystical and mysterious qualities. My constructive imagination gave me a sense of freedom and the ability to discover for myself the genius loci of the "post--prager" universe. The vegetation around the halls which reminded me of a tropical rainforest became a means of expression. My only company on my journeys was the local fauna, which suited me. I felt like I had an opportunity to uncover a secret, which was meant to stay hidden but had come to light. A secret, which, however, only exists in the eyes of the observer. Working with the magical unknown was important for me. Whether as a representation of faith, peace or anything lying dormant above the natural world. The environment doesn't aim to explain but rather leaves unsaid. To not speak and yet communicate. To behave in a way so as not to uncover the mystique, which makes Pelc--Tyrolka such a unique place.

od reality. Najednou jsem objevil nové útočiště před všedností světa, se kterým jsem nebyl spokojen. Ničím neposkvrněná příroda uprostřed urbanizace v sobě uchovávala mystično a určité tajemno. Konstruktivní imaginace mi dala pocit svobody a možnost pro sebe otevřít genia loci „postpragerovského" vesmíru. Výrazovým prostředkem se stala vegetace kolem kolejí, která mi připomínala tropický deštný prales. Jedinou společnost na mých výpravách tvořila místní fauna, což mi vyhovovalo. Přišlo mi, jako bych měl možnost odkrývat tajemství, které mělo zůstat ve skrytu, ale vyšlo na světlo. Tajemství, které ale existuje pouze v očích pozorovatele. Důležitá pro mě byla práce s kouzelným nepoznaným. Ať už se jedná o znázornění víry, klidu nebo čehokoliv, co latentně stojí nad přirozeným. Prostředí si nedává za cíl dovysvětlit, ale naopak nechat nedořčené. Nemluvit, ale přitom sdělovat. Chovat se tak, aby nebyla odhalena mystika, která z Pelc-Tyrolky dělá jedinečný prostor.

III

At Dusk

Because of our innate wariness of darkness, dusk is often associated with danger and the fear that something is hiding in the shadows. This theme, which is often employed in art, can symbolise the end of one era and a premonition of an uncertain future. The era which ended with Prager was followed by a new period. The motif of dusk can therefore signify his inability to meet the high hopes which had been invested in him. The university halls loom like ostentatious artefacts of that which coexisted with us for a long time, but is now gone, and we try to vaguely recall the "Zeitgeist" of bygone eras. The dramatically beautiful, one might even say romantic landscape of the university campus in Malé Holešovice can also give a sinister impression. As if we were expecting something to appear out of the shadows. The futuristic group of campuses designed by Karel Prager reminds me of objects which an unknown civilisation could have left be-

Za soumraku

Kvůli vrozené ostražitosti vůči tmě je soumrak často spojován s ohrožením a obavou, že se něco skrývá ve stínu. Téma, s nímž se v umění často pracuje, může symbolizovat konec jedné éry a předtuchu nejasné budoucnosti. Éru, která skončila s Pragerem, vystřídalo nové období. Motiv soumraku tak může označovat jeho nenaplněnost v souvislosti s velkými nadějemi, které do něj byly vkládány. Vysokoškolské koleje činí jako honosné artefakty toho, co s námi dlouho koexistovalo, dnes je však pryč a my si matně snažíme vybavit „Zeitgeist" dob minulých. Dramaticky krásná, dalo by se říct, až romantická krajina vysokoškolského areálu v Malých Holešovicích může zároveň působit zlověstným dojmem. Jako bychom očekávali, že na nás ze stínů něco vystoupí. Futuristický soubor areálu navržený Karlem Pragerem mi připomíná objekty, které na místě mohla zanechat neznámá civilizace. Architektovy pomníky jsou však za soumraku vykresleny

hind. At dusk, however, the architect's monuments are displayed in the clearest light. The atmosphere of the area, which is foreign yet immensely dull, can only be captured just before the sun sets over the Pelc-Tyrolka bus station. The architecture, which we usually try to ignore, forces me to accept it for what it is: without luxury, with an ideological burden and a great respect for the quality of the work.

IV Return

I returned to Prager's residence halls after half a year. I was constantly thinking about the place, but I was no longer burdened by my direct experience with it. I had a feeling that I understood all its forms: unease, fear, magic, mystique, ordinariness…
I suddenly accepted this fascinating environment, with which I had formed a relationship over the two years, as part of myself. There is life here after all. I instantly began to view Holešovičky in an entirely new light. After dusk, the halls filled with students and were suddenly placed into their functional framework. Being away for some time allowed me to accept this spellbinding place as my own, to become one with it. This freedom allowed me to photograph my last collection directly from the terrace of Prager's monument. The object I was interested in suddenly became subjective; I became part of it. Being connected with objects I had been interested in for a long time allowed me to document how the Pelc-Tyrolka environment looks at us, not us at it. My lens stopped aiming at the ground, focussing instead on the sky. The whole environment functioned outside of time and space. Prager's building no longer gave my photos context, instead it became the focal point of their meaning.

v tom nejčistším světle. Očekávané atmosféry cizího a zároveň natolik fádního prostředí dosahují fotografie pouze těsně předtím, než na zastávce Pelc-Tyrolka zapadne slunce. Architektura, na kterou se jinde snažíme zapomenout, mě nutí přijímat ji takovou, jaká je: bez přepychu, s ideologickým břemenem a velkým respektem ke kvalitě jejího zpracování.

Návrat

Po půl roce jsem se vrátil na Pragerovy vysokoškolské koleje. Neustále jsem o tom místě přemýšlel, ale už jsem nebyl zatížen bezprostřední zkušeností s ním. Měl jsem pocit, že chápu všechny jeho podoby: stísněnost, strach, magii, mystiku, všednost… Fascinující prostředí, k němuž jsem si za dva roky vytvořil vztah, jsem rázem přijímal jako součást sebe. Přece jen tu je život. Holešovičky jsem najednou začal poznávat ve zcela novém světle. Koleje se po soumraku zaplnily studenty a byly najednou zasazeny do svého funkčního rámce. Být nějakou dobu pryč mi dovolilo přijmout toto čarovné místo za své, sžít se s ním. Tato svoboda mi umožnila nafotit poslední soubor přímo z terasy Pragerova pomníku. Objekt mého zájmu byl najednou subjektivizován, stal jsem se jeho součástí. Být propojen s objekty mého dlouhodobého zájmu mi umožnilo zaznamenat, jak se prostředí Pelc-Tyrolky dívá na nás, ne my na ně. Můj objektiv se již neupíral do země, ale na oblohu. Celé prostředí fungovalo mimo čas a prostor. Pragerova budova přestala dodávat mým fotkám kontext, ale stala se středobodem jejich významu.

En

Colophon

Author: Jonáš Mlejnek, Editor: Ondřej Brom, Published by: DiPublisher, Foreword by: Nikita Poljakov, Translated by: Jack Coling, Proofreading by: Martina Bromová, Grafic design by: Ondřej Brom, Printed by: BOOM TISK, Paper: Mondi BIO TOP 3, Font: Helvetica

Thanks

Ondřej Brom, Nikita Poljakov, MgA. Štěpánka Stein, Prof. ak. mal. Rostislav Vaněk, Prof. Ing. Pavel Baňka, Doc. ak. mal. Otakar Karlas, Prof. Mgr. Miroslav Vojtěchovský, Martina Bromová, Ondřej Brom Sr., Jack Coling, Nicole Pálenská, Radka Mlejnková

Cz

Tiráž

Autor: Jonáš Mlejnek, Editor: Ondřej Brom, Vydavatel: DiPublisher, Předmluva: Nikita Poljakov, Překlad: Jack Coling, Korektura: Martina Bromová, Grafický design: Ondřej Brom, Tisk: BooM Tisk, Papír: Mondi BioTop 3, Písmo: Helvetica

Poděkování

Ondřej Brom, Nikita Poljakov, MgA. Štěpánka Stein, prof. ak. mal. Rostislav Vaněk, prof. Ing. Pavel Baňka, doc. ak. mal. Otakar Karlas, prof. Mgr. Miroslav Vojtěchovský, Martina Bromová, Ondřej Brom st., Jack Coling, Nicole Pálenská, Radka Mlejnková